

האשה שאמרה:

”אשת איש הייתי וגרושה אני” נאמנת-שהפה שאסר הוא
הפה שהתיר.

ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא אומרת: ”גרושה
אני” אינה נאמנת.

אמרה: ”נשביתי וטהורה אני” נאמנת-שהפה שאסר הוא
הפה שהתיר.

ואם יש עדים שנשבית והיא אומרת: ”טהורה אני”-אינה
נאמנת

ואם משנשאת באו עדים הרי זו לא תצא:

גמרא:

א”ר אסי: מנין להפה שאסר הוא הפה שהתיר מן התורה?
שנאמר:”את בתי נתתי לאיש הזה לאשה...”(דברים כב:טז)
”לאיש”-אסרה.

”הזה”-התירה.

למה לי קרא? סברא היא!

הוא אסרה והוא שרי לה!

אלא כי איצטריך קרא לכדרב הונא אמר רב.

דא”ר הונא אמר רב: מנין לאב שנאמן לאסור את בתו מן

התורה? שנאמר: "את בתי נתתי לאיש הזה..."

למה לי מיבעי ליה?

לכדתני ר' יונה: דתני ר' יונה: את בתי נתתי לאיש הזה

הזה-ולא ליבם.

ת"ר: האשה שאמרה "אשת איש אני" וחזרה ואמרה

"פנויה אני" נאמנת.

והא שוויה לנפשה חתיכה דאיסורא!

אמר רבא בר רב הונא: כגון שנתנה אמתלא לדבריה.

תניא נמי הכי:

. אמרה "אשת איש אני" וחזרה ואמרה "פנויה אני" אינה

נאמנת.

. ואם נתנה אמתלא לדבריה נאמנת.

ומעשה נמי באשה אחת גדולה שהיתה גדולה בנוי וקפצו

עליה בני אדם לקדשה ואמרה להם: "מקודשת אני". לימים

עמדה וקידשה את עצמה. אמרו לה חכמים: מה ראית

לעשות כן? אמרה להם: "בתחלה שבאו עלי אנשים שאינם

מהוגנים אמרתי מקודשת אני עכשיו שבאו עלי אנשים

מהוגנים עמדתי וקדשתי את עצמי."